

ДВАНАЙСЯТА ГЛАВА.

Далечь отъ Прѣславъ въ покойнѣ келіи подѣ земѣ-тѣ, Божнѣ отъ се срьдце ся радоваше че сѣ дочыкали Българе-тѣ честиты дни. Братаници-тѣ му и Райна молахѣ го да живѣе заедно съ тѣхъ, але той не щѣше да напусти самотиѣ-тѣ. Той бѣше навъкиѣлъ на подземнѣ тѣмниѣ. Въ свѣт-атѣ ся печели богатство вещественно, а въ пустиѣнѣ-тѣ — душевно. И едно-то и друго-то придобыва челякъ не за себе-си, а за да го раздѣли съ обычны и добры хора. Съвѣж недѣлѣ ходише Божнѣ на Прѣславъ со свои-тѣ душевны даровы. Борисъ сѣкогы чыкаше отъ него мѣдъръ свѣтъ, а Райна — утѣшителенъ